

Arrest

nr. 196 112 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. TERWINGEN
Dr. Haubenlaan 4 / 7
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. TERWINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 januari 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 11 juli 2017, met kennisgeving op 14 juli 2017, werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Deze vormen de bestreden beslissing, die luiden:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/01/2017 werd ingediend door:

Naam: F.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Indonesië

Geboortedatum: 27.04.1985 Geboorteplaats: Jakarta Rr(...)

Verblijvende te (...)

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Betrokkene legt volgende bewijzen voor ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

- Loonfiches van de referentiepersoon van bij BVBA S. J. voor een periode van augustus 2016 tot september tot februari 2017.

- Facturen van de referentiepersoon aan BVBA S. J. + bewijs van BTW-nummer van betrokkene dd. 7.04.2017

Uit de voorgelegde documenten blijkt de referentiepersoon recentelijk te zijn overgestapt van tewerkstelling in loondienst naar tewerkstelling als (schijn)zelfstandige. Wat betreft zijn inkomen als (schijn)zelfstandige legt de referentiepersoon enkel facturen voor die hij overmaakt aan zijn voormalige werkgever, alsook het bewijs dat die bedragen daadwerkelijk werden overgemaakt op zijn rekening. Echter facturen bieden natuurlijk enkel uitsluitsel over de omzet van de referentiepersoon, niet over zijn daadwerkelijke inkomen. Hoeveel kosten de referentiepersoon heeft moeten maken om dergelijke facturen te kunnen uitschrijven blijkt nergens uit de voorgelegde stukken, noch hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen de referentiepersoon nog moet vereffenen. Bij gebrek aan zicht op het huidige netto-inkomen van de Belg kan er niet worden vastgesteld dat het in dezelfde orde van grootte is als toen hij nog in loondienst was bij zijn werkgever. De toetsing van art. 40ter kan niet gebeuren.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Voor zover de Belgische referentiepersoon niet kan aantonen aan de middelenvereiste te voldoen, zal het koppel een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. Dit hoeft een gezinshereniging op latere datum, eens er wel aan de voorwaarden is voldaan, zeker niet in de weg te staan.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.2. Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet definieert de synthesesemorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht *“over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesesemorie *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Er weze opgemerkt dat een nieuw middel, minstens een nieuwe uitbreiding van het middel, zelfs indien deze de openbare orde raakt, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moet ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), wat *in casu* niet het geval is. Met dergelijke laattijdig opgeworpen middelen kan de Raad met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging van de verzoekende partij geen rekening houden. Bovendien leent een synthesesemorie er zich niet toe om te gebruiken als uitbreiding van grieven en middelen.

Het spreekt voor zich dat een uitbreiding van de argumentatie niet kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting in hoger vermelde zin en dergelijke uitbreiding het beoogde doel van de wetgever voorbij schiet (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901) .

2.3. Wat het eerste middel betreft, herneemt de verzoekende partij de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, zoals aangebracht in het verzoekschrift, wel met verwijzing naar stukken.

In het verzoekschrift was geen tweede middel voorzien en voert de verzoekende partij thans de schending van de hoorplicht aan. Wel dient de Raad vast te stellen dat de aangevoerde schending van de hoorplicht is aangehaald in de laatste drie zinnen van het eerste middel, zoals weerhouden in het verzoekschrift.

2.4. Om deze reden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht *in casu* niet als een nieuw middel worden beschouwd en acht de Raad de synthesesemorie wetsconform.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in de synthesesemorie de volgende middelen aan:

“Eerste middel:

Verzoekende partij beroept zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Er werd door de Belgische staat -tegen de stukken van het dossier- ten onrechte gesteld dat verzoekster onvoldoende bewijst dat de Belg, met wie zij gezinshereniging aanvraagt, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster toont ontegensprekelijk aan dat haar echtgenoot (de referentiepersoon) over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40 Vreemdelingenwet.

Verzoekers' echtgenoot werkt sedert mei 2017 als zelfstandige onder vorm van een eenmanszaak.

Hij brengt alle facturen bij van de aankoop van een bedrijfsvoertuig, aankoop materialen (stukken 2) Hij brengt ook alle facturen bij aan de bvba S. en de betalingen van deze facturen.

Verzoekers echtgenoot heeft een lening op af betaling genomen bij ING Bank om zich als zelfstandige te kunnen vestigen (stuk 4).

Verzoekers echtgenoot heeft een boekhouder die voor hem de eerste BTW aangifte heeft gedaan (stukken 5 en 6) en hij betaalt sociale bijdragen (stuk 7).

Het kan de verzoekster moeilijk verweten worden dat zij nog geen jaaroverzicht kan bijbrengen als zelfstandige nu haar echtgenoot slechts één kwartaal zelfstandige is en voordien werkte voor een werkgever.

Het is de plicht van de vergunningverlenende instanties van de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en geval per geval te kijken naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, Acco, 190, 31)

De Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tót de feitenvinding (R.v.Ste. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981, komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS nr. 24.651,18 september 1984, R.W. 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). (eigen onderlijning).

Had men verzoeker de kans gegeven om de bijkomende inlichtingen bij te brengen of hem te horen m.b.t. deze bijkomende inlichtingen (zie infra), dan had onmiddellijk duidelijk geweest voor het bestuur dat er voldoende inkomsten waren bij de referentiepersoon, minstens had men verzoekster een uitstel van een kwartaal kunnen geven om eea te kunnen aantonen.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede middel:

Bovendien werd verzoekster ook nooit gehoord. verhoor waaruit zou zijn gebleken dat partijen met kennis van zaken hebben beslist om van loontrekkende naar zelfstandige te gaan om op die manier meer inkomen te hebben.

Indien zij was gehoord, had het bestuur duidelijk kunnen maken dat zij het netto inkomen van een zelfstandige enkel in overweging willen nemen aan de hand van een belastingfiche en had verzoekster op dat moment om een uitstel kunnen verzoeken teneinde zulk een belastingfiche te kunnen bijbrengen (die zij uiteraard nog niet kon bijbrengen na een kwartaal).

Het bestuur heeft haar die kans ontnomen door haar niet te horen en schendt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht.

Het maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de beslissing nemende instantie om te oordelen dat men geen zicht zou hebben op de netto inkomsten van de Belg.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.2. Omwille van hun samenhang worden beide middelen gezamenlijk besproken.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij naliert aan te tonen dat haar echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in de bestreden beslissingen correct geciteerd.

De verzoekende partij weerlegt niet dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet deze vereiste vooropstelt.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij ter staving van de inkomsten van haar echtgenoot, zoals correct wordt weergegeven in de bestreden beslissingen, slechts loonfiches voorlegde van de tewerkstelling van haar echtgenoot bij BVBA S.J. voor de periode augustus 2016 tot februari 2017 en facturen van diezelfde werkgever met een bewijs van een BTW nummer van de echtgenoot van 7 april 2017, waaruit terecht werd afgeleid dat de echtgenoot van de verzoekende partij zelfstandig is geworden. Dit wordt evenmin door de verzoekende partij betwist. De bestreden beslissingen stellen correct: *“(…)Uit de voorgelegde documenten blijkt de referentiepersoon recentelijk te zijn overgestapt van tewerkstelling in loondienst naar tewerkstelling als (schijn)zelfstandige. Wat betreft zijn inkomen als (schijn)zelfstandige legt de referentiepersoon enkel facturen voor die hij overmaakt aan zijn voormalige werkgever, alsook het bewijs dat die bedragen daadwerkelijk werden overgemaakt op zijn rekening. Echter facturen bieden natuurlijk enkel uitsluitend over de omzet van de referentiepersoon, niet over zijn daadwerkelijke inkomen. Hoeveel kosten de referentiepersoon heeft moeten maken om dergelijke facturen te kunnen uitschrijven blijkt nergens uit de voorgelegde stukken, noch hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen de referentiepersoon nog moet vereffenen. Bij gebrek aan zicht op het huidige netto-inkomen van de Belg kan er niet worden vastgesteld dat het in dezelfde orde van grootte is als toen hij nog in loondienst was bij zijn werkgever. De toetsing van art. 40ter kan niet gebeuren. (…)*”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. Er wordt nog opgemerkt dat de loonfiches niet dienstig zijn, gelet op het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij zelfstandig werd en de loondienst achterhaald is.

Daargelaten de vraag of er *in casu* daadwerkelijk sprake is van een “*schijnzelfstandige*”, is het evident dat bij een zelfstandige activiteit het bestuur slechts het inkomen van een zelfstandige kan kennen indien indicaties worden gegeven van de uitgave die gepaard gaat met het uitoefenen van een zelfstandige activiteit. Samen met de verwerende partij dient er vastgesteld te worden dat *in casu* enige indicatie van een uitgave ontbreekt. De verwerende partij merkt terecht op in de nota met opmerkingen: *“In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat facturen enkel een zicht geven op de omzet*

en niet op het netto-inkomen van de heer V. Dat hij nog maar 1 trimester aan de slag is als zelfstandige doet daar evident geen afbreuk aan."

Weliswaar legt de verzoekende partij thans na het nemen van de bestreden beslissingen stukken voor die van uitgaven, zoals aankoop voertuig, en materialen, afgesloten leningen en de eerste BTW aangifte, doch deze stukken (stukken 3, 4, 5, 6, 7) waren de verwerende partij niet gekend voor het nemen van de bestreden beslissingen zodat haar niet kan verweten worden met deze stukken geen rekening te houden. Er wordt nog opgemerkt dat evenmin blijkt waarom deze thans bijgebrachte stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissingen werden bijgebracht aan het bestuur temeer deze stukken betreffende de uitgaven dateren van voor het nemen van de bestreden beslissingen (met uitzondering van stuk 7). Het komt de aanvrager toe alle nuttige informatie aan het bestuur te verschaffen bij het indienen van dergelijke aanvraag. De verwerende partij stelt terecht dat het de Raad niet toekomt de aan hem als annulatierechter thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Voorts merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen de aanvraag afwijzen, niet omwille van het ontbreken van een jaaroverzicht van de zelfstandige activiteiten van de referentiepersoon, maar wel omdat het omwille van de beperkte stukken onmogelijk is een zicht te hebben op het netto-inkomen van de referentiepersoon, determinerend motief van de bestreden beslissingen dat *in casu* door de verzoekende partij niet is weerlegd.

De bestreden beslissingen zijn gesteund op een correcte feitenvinding en de verzoekende partij laat na aan te tonen met welke dienstige stukken geen rekening zou zijn gehouden die werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Voorts kan geen onwettigheid worden vastgesteld en zijn de bestreden beslissingen kennelijk redelijk genomen.

Voorts in de mate dat de verzoekende partij zich beroept op de schending van het hoorrecht nu zij betoogt dat aan haar geen bijkomende uitleg over haar situatie werd gevraagd hetgeen nuttig had geweest, merkt de Raad op dat dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen en laat zij *in casu* na afdoende te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissingen vermogen te wijzigen. Het weze herhaald dat de bestreden beslissingen de aanvraag niet afwijzen omdat nog geen belastingfiche is bijgebracht. De verzoekende partij erkent dat zij is bijgestaan door een boekhouder nu zij hiervan stukken toevoegt aan haar verzoekschrift en had aan de hand van diens verklaringen en rekeninguittreksels de gelegenheid bijkomende nuttige informatie te verschaffen. Facturen en de toekenning van een BTW nummer volstaan niet.

De hoorplicht is evenmin geschonden.

Voorts volstaat de vaststelling dat geen andere concrete grieven zijn geuit tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de middelen in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN